

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρᾶ Νικόλα Ντερρῦ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπρόσιτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε θγῆ στὸ φάρμα με τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ με τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουσιν ἐρημὰ στὸν κόσμῳ. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸ θράχο.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετὰ μιά ὥρα, ἡ θάλασσα ἔπαψε πειὰ νὰ σαλεύη καὶ τὸ νερὸ στὴν αὐλὴ τοῦ θράχου στάθηκε πειὰ γαλήνιο καὶ ἰσοπεδωμένο... Ἡ τρύπα, ἀπὸ τὴν ὁποία χυνόταν ἔξω ἀπὸ τὸ θράχο ἡ θάλασσα, ἔκανε περισσότερο κρότου ἀπὸ τὸ συνηθισμένο κ' ἡ Μηλιά εἶχε τὴν περιέργεια νὰ ἴδῃ τί γινόταν κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ θαλασσολίμνη...

Ὁ Γιαννάκης, πού εἶχε ξεκουρασθῆ πειὰ, δέχτηκε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ κι' αὐτὸς καὶ κατέβηκαν τὴ σκάλα μαζί.

Ἡ Μηλιά κατέβηκε τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ τοῦ ἐσύστησε νὰ μὴν κινηθῆ. Ἐσκυψε κατόπιν πάνω ἀπ' τὸ νερὸ, τὸ ὁποῖο ἦταν τόσο διαυγές, ὥστε διέκρινε κανεὶς μέσα — σὲ βάθος ὄχι περισσότερο τῶν πενήντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου — τὴν κίτρινη ἄμμο τῆς αὐλῆς...

Κ' ἔξαφνα, ἡ ὄρφανὴ ψαρπούλα ἔβγαλε μιά κραυγὴ... Τί εἶχε δῆ;...

Πλήθος ἀπὸ ψάρια καὶ καβούρια νὰ περνοῦν στὴ γραμμὴ μπροστά της...

— Νά! Νά! φώναξε. Κύττα, Γιαννάκη, τί θὰ ψαρέψουμε!... Δὲς τί ὠραία πράματα πού θὰ φᾶμε...

— Ναί, ἔκανε ὁ Γιαννάκης, ἀλλὰ ποῦ θὰ θροῦμε δίχτυα;

— Ἀλήθεια, δὲν ἔχουμε δίχτυα, μὰ δὲν πειράζει. Ἄμα χαμηλώσῃ πάλι τὸ νερὸ, θὰ τὰ πιάσουμε με τὰ χέρια μας...

Δὲν εἶχε συλλογιστῆ ὅμως ἡ Μηλιά ὅτι ἦταν ἀκόμα Μάρτης, ὅτι ἡ μέρα δὲ βαστοῦσε πολὺ κι' ὅτι ἡ νύχτα θ' ἀπλωνότανε πρὶν χαμηλώσῃ τὸ νερὸ. Καὶ τότε πῶς θὰ μπορούσαν νὰ ψαρέψουν;

Καὶ πραγματικά, αὐτὸ ἔγινε. Ὁ ἥλιος εἶχε πειὰ βασιλέψει καὶ γρήγορα τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται... Τὸ νερὸ δὲν ἔλαμψε πειὰ. Εἶχε θολώσει... Δύσκολα τὸ ξεχώριζε κανεὶς ἀπὸ τὸ θράχο. Καὶ σὲ λίγο νύχτωσε, σκοτείνιασε ἐντελῶς...

Λυπημένη ἡ Μηλιά, ἀνέβασε ἀπάνω τὸν ἀδελφὸ της, τοῦκοψε μιά φέτα ψωμί, ὄχι καὶ πολὺ μεγάλη καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ λίγο τυρί. Μὰ ἀφοῦ ἔφαγε ὁ Γιαννάκης, παραπονοῖταν ἀκόμα ὅτι πεινοῦσε.

— Ἐννοια σου, ἀγάπη μου, ἀποκρίθηκε με δακρυσμένα μά-

τια ἡ Μηλιά, κι' αὔριο θὰ φᾶμε καλύτερα...

Αὔριο, ὅμως, θὰ εἶχαν τάχα νὰ φᾶνε ὅπως σήμερα;

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας λαμπρότατος ἥλιος φώτιζε τοὺς θράχους καὶ τὴ θάλασσα, ὅταν τὰ δυὸ παιδάκια ξύπνησαν. Ἡ Μηλιά ἐνοιωσε καὶ πάλι νὰ τὴν πλημμυρίζῃ ἡ χθεσινὴ της λύπη κ' ἡ ἀγωνία γιὰ τὸ μέλλον... Ἀλλὰ ὁ ἥλιος δίνει πάντα θάρρος κ' ἐλπίδα... Ζέστανε λοιπὸν μ' ἐλπίδες καὶ τὰ φτωχὰ ὄρφανὰ κ' ἡ Μηλιά συλλογιζόταν ὅτι μιά τέτοια ὠραία μέρα ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ τοὺς συμβῆ κάτι εὐχάριστο. Ἀλλὰ με μιᾶς τῆ γκρέμισε ἀπὸ τὶς ἐλπίδες της στὴ σκληρὴ πραγματικότητα ἡ παραπονετικὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος μουρμούριζε παραπονετικά:

— Πεινάω, Μηλιά! Πεινάω!...

Τότε ἡ ἀδελφὴ του ἔψαξε γιὰ νὰ τοῦ θρῆ κάτι νὰ φᾶη... Κ' ἡ χαρὰ της ἦταν μεγάλη ὅταν ἀνακάλυψε ἕνα κομμάτι λαρδί, τὸ ὁποῖο, μέσα στὴ ζάλη της, εἶχε ξεχάσει χτές.

— Νά, πάρε, πουλάκι μου, τοῦ εἶπε.

Καὶ μαζὺ με τὸ λαρδί, τοῦ ἔδωσε καὶ ἀρκετὸ ψωμί, γιὰ τὴν ἄκομα γιὰ νὰ ζήσουν δυὸ μέρες.

Ἡ καλὴ Μηλιά περιορίστηκε σὲ λίγο τυρὶ καὶ τὸ λαρδί πού ἔμεινε, τὸ φύλαξε γιὰ τὸν ἀδελφὸ της.

Ἡ Μηλιά φρόντιζε γιὰ τὸ Γιαννάκη, ὅπως μιά μητέρα γιὰ τὸ παιδί της. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού τὸν ἐπῆρε μαζὺ της στὸ Βράχο, εἶχε ἀναλάβει μεγάλη εὐθύνη καὶ τὸ καταλάβαινε πολὺ καλά αὐτό. Τί θὰ γινόταν τὸ δυστυχισμένο παιδί ἂν ἀρρώσταινε ξα-

φνικά ἀπὸ τὸ κρῦο τῆς νύχτας ἢ ἀπὸ τὴν πείνα τῆς ἡμέρας;... Μὰ παρηγοριόταν με τὴ σκέψι ὅτι μέσα στὸ θράχο εἶχε κοντὰ τὸν κακὸν ἐκείνο θεῖό τους, πού ἤθελε νὰ τὸν πάρη μαζὺ του γιὰ νὰ τὸν θάλῃ νὰ δουλέψῃ στὰ γερά, ὄχι μόνο θὰ πεινοῦσε, ἀλλὰ καὶ ξύλο θ' ἄτρωγε... Ἄ! ὄχι, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκατέλειπε ἔτσι τὰ δυὸ ἀδελφάκια πού εἶχαν πίστι σ' αὐτόν...

Καὶ ἡ Μηλιά ἔβαλε τὸν ἀδελφὸ της νὰ γονατίσῃ κοντὰ της καὶ παρακάλεσαν μαζὺ τὸν πατέρα τους καὶ τὴ μητέρα τους, οἱ ὁποῖοι θρισκόντουσαν τώρα στὸν οὐρανὸ, νὰ τὰ ἐπιθλέπουν καὶ νὰ τὰ προστατεύουν...

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας, τὰ νερά εἶχαν τραθηχτῆ με τὴν ἄμπατι κι' ἔπειτα με τὴν παλίρροια εἶχαν ξαναγυρίσει πάλι. Σήμερα, ὅμως, θ' ἀποτραβιόντουσαν νωρὶς τὴν ἡμέρα κ' ἡ Μηλιά θὰ πρόφτανε, χωρὶς ἄλλο, νὰ πιάσῃ μερικὰ ψάρια, ὅταν ἡ θάλασσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θράχου θὰ ἦταν ρηχὴ.

Καὶ, πραγματικά, κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ ξαναγυρίζῃ στὴν τρύπα καὶ νὰ ἐσχύνεται ἀπὸ κεί, στὴν ἀρχὴ σιγά, κ' ἔπειτα γρήγορα, στὴ θάλασσα.

Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχε φανῆ κανένα ψάρι. Ἀλλὰ νά, ξαφνικά, ἡ Μηλιά εἶδε ἕνα γόγγρο, ὁ ὁποῖος σύρθηκε ὡς τὴν τρύπα καὶ κατόπιν χάθηκε ἐκεῖ μέσα. Σὲ λίγο καὶ τὰ καβού-

Τὰ θεριά τοῦ Γιαννάκη ἦσαν ἀπλούστατα ἀστακοί...

ρια, καταλαβαίνοντας ότι το νερό κατεβαίνει, ξεχώθηκαν από τα φύκια και βγήκαν στο πέλαγος από το συνηθισμένο τους δρόμο. Η Μηλιά είδε ύστερα μια γλώσσα και με γυμνά τα πόδια και με άνασκημένη τη φούστα της, την έκυνήγησε. Άλλα το ψάρι φάνηκε γρηγορότερο από την ίδια κι η φτωχή κοπέλλα αναγκάστηκε να ξαναγυρίση στη σκάλα, καταλυτημένη για την άποτυχία της.

Το ίδιο και την άλλη μέρα, είδε να περνάη τόση τροφή μπροστά της για το Γιαννάκη και για την ίδια, χωρίς να κατορθώση να συλλάβη τίποτε. Έξαφνα τότε, θυμήθηκε ότι σε πολλούς κολπίσκους της παραλίας, οι ψαράδες έφτιαχναν ένα περίφραγμα, στο οποίο άφηναν μια τρύπα άνοιχτή, για να τρυπώνουν τα ψάρια. Μά μια κι' έμπαιναν μέσα, άνόητα καθώς είνε δέν μπορούσαν πειά να βγούν έξω κι' έτσι θά πιανόντουσαν όπως και μέσα στα δίχτυα.

Άμα τραβήχθηκε όλο το νερό, η Μηλιά κατέβηκε στην αύλη και κάλεσε και τον άδελφό της να την ακολουθήση. Έκει, από το σωρό των ξύλων, άρχισε να διαλέγη πασσάλους για να πραγματοποιήση το σχέδιό της. Το ίδιο έκανε κι' ο Γιαννάκης.

Έξαφνα, όμως, ο μικρούλης έβγαλε μια τρομαγμένη φωνή κι' έτρεξε να φύγη τόσο γρήγορα, ώστε σκόνταψε και σωριάστηκε κάτω... Εύτυχως η άμμος ήταν πολύ μαλακή και δέν έπαθε τίποτε... Σηκώθηκε πάλι κι' εξακολούθησε να τρέχη προς τη σκάλα.

Η άδελφή του έτρεξε κι' αυτή ξοπίσω του και τον ρώτησε:

— Τι έπαθες;... Τι είνε;...

— Άπό κάτω από τα ξύλα είν' ένα σωρό... θεριά! άποκρίθηκε ο μικρός τρομαγμένος.

— Τι θεριά;

— Νά, θεριά... μεγάλα... τόσα!...

— Έλα να μου τ' δείξης...

— Κι' αν μ' ας δαγκάσουν;

— Έλα, φοβισάρη... Θά τ' α χτυπήσουμε με τα ξύλα μας...

Κ' η Μηλιά, παίρνοντας τον άδελφό της, ξαναγύρισε μαζί του, κοντά στο σωρό των ξύλων.

Τότε έβγαλε κι' αυτή μια κραυγή, αλλά κραυγή χαράς... Τα «θεριά» του Γιαννάκη ήταν άπλούστατα άστακοί, οι όποιοι περπατούσαν βαρειά στην άμμο και προσπαθούσαν με κόπο να κρυφτούν πάλι κάτω από τα ξύλα... Φαίνεται πως εκεί ήταν το άσολό τους, όπου κατέφευγαν για να ξεκουραστούν και να φυλαχτούν από την όργη της θάλασσας και την κακία των ψαράδων.

Η Μηλιά πλησίασε το μεγαλύτερο από τους άστακούς κι' άφησε τους άλλους να κρυφτούν στο άσολό τους. Συγκεντρώνοντας όλο το θάρρος της, τον σκότωσε μ' ένα χτύπημα του ξύλου της κι' εξακολούθησε την εργασία της. Φύτεψε θαθεία τους πασσάλους στην άμμο, τους παρέταξε στη γραμμή και σε λίγο σχημάτισε ένα περίφραγμα σε σχήμα Γ. Κ' επειδή κουράστηκε πολύ μ' αυτή τη δουλειά, θέλησε ν' άνεβη άπάνω και να δροσιστή, πίνοντας λίγο νερό άπ' τη δεξαμενή. Πήρε μαζί και το σκοτωμένο άστακό κι' ο Γιαννάκης την ακολουθήσε.

Καθώς ήταν κουρασμένα τα παιδιά, είχαν πεινάσει νωρίς εκείνη την ήμέρα... Τι καλά, άλήθεια, που είχαν πιάσει τον άστακό! Θά τον μαγειρεύαν με θαλασσινό νερό, κι' έτσι δέν θά είχαν ανάγκη από άλάτι...

Θά τον μαγειρεύαν... Ναι... Πώς όμως; Αυτό συλλογίστηκε μ' άνησυχία η Μηλιά. Δέν είχε πάρει μαζί της σπέρτα... Ήταν λοιπόν άδύνατον ν' άνάψη φωτιά, ήταν άδύνατον να μαγειρέψη...

Έκτός από μερικά μύδια, τα όποια είχαν διη στα τοιχώματα του θράχου και τα όποια στην ανάγκη θά μπορούσαν να φαγωθούν και ώμά, όλα τ' άλλα — άστακός, ψάρια και γαρίδες — τους ήταν άχρηστα, έφ' όσον δέν θά μπορούσαν ν' άνάψουν φωτιά.

Η θά πέθαιναν λοιπόν από την πείνα, ή θ' αναγκαζόντουσαν να βγούν από το θράχο με κίνδυνο να συναντήσουν την ταβερνιάρισσα και να συρθούν στο χωριό, όπου θά τα κακομεταχειρίζόντουσαν και θά τα κρατούσαν φυλακισμένα. Η Μηλιά, χωρίς να δείξη καθόλου την άγωνία της στον άδελφό, σκέφτηκε, και τέλος βρήκε έναν τρόπο σωτηρίας: Τη νύχτα, όταν θά τραβιόντουσαν τα νερά, θά πήγαινε στο σπίτι τους και θά έπαιρνε σπέρτα, ρετσίνα — ή μάλλον κεριά από ρετσίνα, τα όποια μεταχειρίζονται οι χωρικοί των μερών εκείνων — μια κατουρόλα, δυό ξύλινα κουτάλια και ό,τι άλλο χρήσιμο πο...

Θά εύρισκε. Συλλογίστηκε αν έπρεπε να πάρη μαζί της και το Γιαννάκη. Θά τη δυσκόλευε πολύ... Ναι, αλλά πώς να τον ά...

μόνο του στο σπήλαιο, νύχτα ώρα;... Άν ξυπνούσε ξαφνικά και

δέν έβλεπε τη Μηλιά κοντά του, ήταν ίκανός να τρελλαθή από το φόβο του... "Οχι! "Οχι! Θά τον έπαιρνε και θά πήγαιναν κι' οι δυό μαζί στο σπίτι τους. Στο κάτω-κάτω, ο Γιαννάκης θά μπορούσε να την βοηθήση και να σηκώση κι' αυτός κανένα πράγμα...

Η θάλασσα θ' άποτραβιόταν κατά τις δέκα... Τα παιδιά, τα μεσάνυχτα, θά έβγαιναν έξω από τον ύπόγειο διάδρομο. Έπρεπε όμως να μείνη άγρυπνη ως την ώρα εκείνη ή Μηλιά. Θά δυσκολευόταν άλλως τε πολύ να ξυπνήση από τον ύπνο του το Γιαννάκη και να τον πείση να την ακολουθήση... Ο μικρός ίσως θά τρώμαζε και θάβαζε τις φωνές... Και αν άκουγε κανείς τις φωνές του; Η φωνές των παιδιών άκούγονται μακριά μέσα στη σιωπή της νύχτας... Έτσι οι ψαράδες, οι όποιοι εκείνη την ώρα άπλώνουν τα δίχτυα τους, θά καταλάβαιναν τί συμβαίνει και ίσως θά παραφύλαγαν να τους πιάσουν μόλις θάβγαιναν από την κρύπτη τους...

Άν και πολύ μικρή ή Μηλιά, έπρεπε να προβλέπη και να συλλογίζεται τα πάντα... Άλλά είχε γενναία ψυχή!

Μετά το λιτό τους δείπνο, έβαλε τον άδελφό της να κοιμηθή. Εκείνη όμως δέν πλάγιασε μαζί του.

— Δέν θά κοιμηθής και σύ; ρώτησε ο Γιαννάκης.

— Σε λίγο, άγάπη μου... Κοιμήσου πρώτα εσύ...

Ο Γιαννάκης έκλεισε τα μάτια του και σε λίγο βρέθηκε στον κόσμο των όνειρων, όπου είδε τον πατέρα του να γυρίζει φορτωμένος ψάρια στο σπίτι τους και τη μητέρα του να του θάζη στο πιάτο του μια ώραία και άχνιστή σούπα. Έτρωγε άκόμη από αυτή τη σούπα, όταν η άδελφή του τον τράβηξε από το χέρι.

— Τι; Ξημέρωσε; ρώτησε ο Γιαννάκης μισοκοιμισμένος.

— "Οχι άκόμα, αλλά πρέπει να σηκωθής.

— Πώς; Έκανε ο μικρός τρομαγμένος. Μήπως ήρθαν να μ' ας πάρουν;

— "Οχι, αλλά πρέπει να πάμε στο σπίτι να πάρουμε φωτιά.

— Και γιατί;

— Για να θράσουμε τον άστακό...

— "Οχι... Άφησέ με τώρα να κοιμηθώ και πηγαίνουμε αύριο.

Και ο Γιαννάκης γύρισε από το άλλο πλευρό για να συνεχίση τον ύπνο του.

— Τότε θέλεις να σε άφήσω εδω; εΐπε η Μηλιά. Γιατί εγώ θά φύγω...

— "Οχι! "Οχι!

Και ο Γιαννάκης άρπάχτη την άδελφή του

από το φόρεμα για να μη του φύγη.

— Πάψε, λοιπόν! του εΐπε εκείνη. Θά μ' ας άκούσουν!

Κι' επειδή ο Γιαννάκης εξακολουθούσε να φωνάζη, η Μηλιά έπρόσθεσε:

— Νά!... Νά!... Θά σ' άκούσουν οι δράκοι της θάλασσας και θάρθουν να μ' ας άρπάξουν από την τρύπα...

Τα λόγια αυτά έφεραν άμέσως το άποτέλεσμά τους. Ο μικρός στάθηκε άκίνητος, σώπασε και, συγκρατούσε κι' αυτήν άκόμα την άναπνοή του.

Έτσι, άφησε τη Μηλιά να τον ντύση και τα δυό παιδιά βγήκαν από το σπήλαιό τους και κατέβηκαν τη σκάλα.

Η πανσέληνος φωτίζε τη θάλασσα και το θράχο σαν να ήταν ήμέρα. Αυτό θά βοηθούσε πολύ τα δυό παιδιά στο δρόμο τους.

Όταν όμως θάφταναν στο σπίτι τους, θά ήταν καλύτερα να κρυφτή το φεγγάρι μέσα στα σύννεφα για να μη διη τα όρφανά κανέναν καθυστερημένος ψαράς...

— Έλα, πάμε, εΐπε η Μηλιά.

Όταν έφτασαν στην είσοδο του ύπογειου διαδρόμου, που ήταν πιο πλατεία από την έξοδο, η Μηλιά τρύπωσε σ' αυτή με μεγάλη εύκολία κι' άρχισε να σέρνεται, ακολουθουμένη από τον άδελφό της, ο όποιος την κρατούσε από τα πόδια.

Άφου σύρθηκε αρκετό διάστημα, η Μηλιά νόμισε πως έφτασε στην έξοδο κι' άπλωσε τα χέρια της για να τρυπήση την άμμο... Και, πραγματικά, τα χέρια της συνάντησαν άμμο, πράγμα που σήμαινε πως βρίσκονταν στην άκρη του ύπογειου διαδρόμου. Όστόσο, η άμμος αυτή δέν υποχωρούσε, ή τρύπα δέν άνοιγε, ο κύρανός δέν φαινότανε και πυκνό μαύρο σκοτάδι τύλιγε τα παιδιά...

Η Μηλιά έσκαβε, έσκαβε, μα η άμμος έπεφτε πάλι άπάνω στο κεφάλι της και χωνόταν μέσα στο στόμα της, που το άνοιγε για ν' αναπνήση με μεγάλη δυσκολία τώρα...

Μά τί είχε συμβή λοιπόν;... Μήπως η τελευταία παλίρροια είχε στρώσει το μέρος εκείνο με νέο πυκνό στρώμα άμμου;

— Έσκασα! άκούστηκε μια φωνή άδύνατη πίσω από τη Μηλιά.

(Άκολουθεί)

Εκτός των άλλων έκλεκτών του εκδόσεων το «Μπουκέτο» άπεφάσισε να προσφέρει στους άναγνώστας του — δωρεάν σχεδόν — και το άριστούργημα του Πάωλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα», τόμον όγκώδη έξ 640 σελίδων!...

Ο «Καπετάν Φάντασμα» θά διανέμεται μόνον εις τα γραφεία μας, με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Όσοι έκ των έπαρχιών επιθυμούν να άποκτήσουν το άριστούργημα αυτό, πρέπει να μ' ας άποστείλουν δραχμάς 3 επί πλέον δια τα ταχυδρομικά.